

כמי שכפאו שד

חתימת הסכם הנסיגה בין ממשלת ישראל לרשות הפלשתינאית יעורר בוודאי עליזות רבה במחנה השמאל. חלקו יירוה נחת מקידום תהליך אוסלו, כי בתמימותו הרבה הוא מאמין שסופו באמת יביא לשלום, וחלקו ימחא כפיים בהנאה למראה ההוכחה שאין תחליף להסכם אוסלו. אלה ואלה ישמחו את השמחה שאין כמותה, היא השמחה לאיד, על כך שבנימין נתניהו, ראש מחנה ארץ ישראל השלמה, וממשלתו הלאומית חותמים לראשונה על הסכם נסיגה ומוותרים בכך, לדעתם, על רעיון ארץ ישראל השלמה כמדינת היהודים.

אין לי סיבה לחשוב שנתניהו ושריו הנמנים על המפלגות הלאומיות בממשלתו שינו את דעותיהם והחלו להאמין בחלוקת הארץ וביישוב המחלוקת בין העמים על ידי הקמת מדינה פלשתינאית. עוד מהדהדים בזכרוננו דבריהם של ראשי הממשלה ממחנה השמאל ומנהיגיו על הסכנה לישראל מהקמת מדינה שלישית בין ירדן לישראל. ברור לחלוטין שממשלת ישראל הנוכחית איננה משוכנעת שהסכם אוסלו העביר את הסכנה מהעולם.

הסכם הנסיגה (המכונה "פעימה") לא יהיה מאוזן. צה"ל יעשה מעשה והרשות הפלשתינאית תסתפק במלל פה. צה"ל ייסוג ואילו הרשות תחזור ותשנן את ההתחייבויות הקודמות שהופרו על-ידה. היא לא תקטין את צבאה אלא תתרחץ את הכפלת גדלה של המשטרה (הצבא) בניגוד למוסכם בטענה שטבח ואפסנאי במשטרה הפלשתינאית אינם שוטרים (חיילים), והכל יעצמו עיניים כדי שהעובדות לא תקלקלנה את הטענות. ההסכם יהיה הסכם כניעה. הדוברים בשם הממשלה, ואף ראש הממשלה, לא יוכלו לשנות בהסבריהם את משמעותו האמיתית. אף על פי כן, למרות התרעומת שתהיה לי על ראש הממשלה על שלא השכיל להמנע מחתימה על ההסכם בתנאים הנוכחים, אבין ללבו אבל אצפה שלא יעטוף את הנסיגה בדברי נצחון והצלחה.

יתכן שקשה לראש הממשלה לעמוד מול הלחץ של ארה"ב, למרות שנשיאה העדיף ומעדיף את מנהיגי השמאל, ולא את נתניהו, בראשות הממשלה ולמרות הפרתה את מכתבו של מזכיר המדינה שלה, שהניע את הסכמת הממשלה לחתום על הסכם חברון בהנחה שהגבולות של הנסיגות הבאות ייקבעו על ידי בלבד. אבל, אין לי ספק שקשה לו שבעתים לעמוד מול הרעד החולף בלבם של רבים מיהודי המדינה למשמע האפשרות של חידוש הפיגועים העולה מפי דוברים של הרשות הפלשתינאית ושל מחנה השמאל. איך יעמד ראש הממשלה כאשר יפלו שוב קרבנות ברחובות הערים ובני עמו יטיחו בו את האשם על כך שלא ויתר ולא נסוג ולא התכופף בעוד מועד. אילו האמונה בכוחנו וביכולתנו לעמוד מול הלחץ האמריקאי ובעיקר מול האפשרות של חידוש הטרור הערבי נגדנו היתה נחלת הכלל - עמדת הממשלה היתה יותר איתנה.

ברור לי שהטרור יחודש. תנועת הפתאח, שהיא "המתונה" מבין התנועות הפלשתינאיות ובראשה עומד ראש הרשות, מפרסמת עד היום את חוקתה (ראו באינטרנט) לפיה המאבק המזויין הוא הדרך, ואין בילתה, במלחמת השחרור של העם הערבי עד לחיסולה של המדינה הציונית, שחרור כל פלשתינאים כולה וירושלים בירתה. הערבים לא ויתרו, והם לא יוותרו, על זכות השיבה אבל המטרה לשכנע את אומות העולם להפסיק את הגירת היהודים לפלשתינא כדרך ראוייה לפתרון הסכסוך היהודי ערבי עדיין מעוגנת באותה חוקה. להסכם אוסלו ויישומו בדרכי שלום אין זכר באותה חוקה.

על כן, אם ראש הממשלה משוכנע שאין ברירה אלא לחתום על הסכם הנסיגה, אל יעשה זאת בלב שמח ולא יתן יד למצהלות חוגגים על מדשאות הבית הלבן. אלא יחתום כמי שכפאו שד, מעובב בעניבה שחורה וקרע בחליפתו, כמנהג האבלים, ויסביר שלא היתה ברירה. לחצו של הפריץ גבר, יהודי הקהילה עוד לא התעשתו והאמת על אויביהם עוד לא נראתה להם. לכן,

כדי לעמוד מאוחדים בפרץ האיבה הבא ובקרבות הצפויים בעתיד, כאשר דרישות הפלשתינאיים ייתקלו בסרובים במו"מ להסדר הקבע והישוב היהודי במדינה יבין ויאמין שאין עוד עתיד לשלום אוסלו, הוא נאלץ בצער רב לחתום על הסכם הנסיגה אחרי שצמצם את נזקי קודמיו. האמת תועיל לעם ישראל בימים אלה ובעתיד וגם ראש הממשלה לא יינזק מכך.